

EL ROSARI DE GAUDÍ: EL RITUAL D'UN CRIM PREMEDITAT?

Per

Andreu Marfull Pujadas

www.lagotacatalana.cat

@lagotacatalana
en directe

Passatge de Gaiolà, 24,
08013 BCN

DIMARTS
28 DE JULIOL 2026

19:00 h
(CET)

- **TEMA**

- Antoni Gaudí (1852-1926) va viure i manifestar en vida una compromesa pràctica religiosa, i per aquest motiu, juntament amb la seva genial aportació a l'art religiós en especial a Montserrat i a la Sagrada Família, l'any 2000 s'inicià el seu procés de beatificació a proposta de l'Arquebisbe de Barcelona Ricard Maria Carles, el 1998.

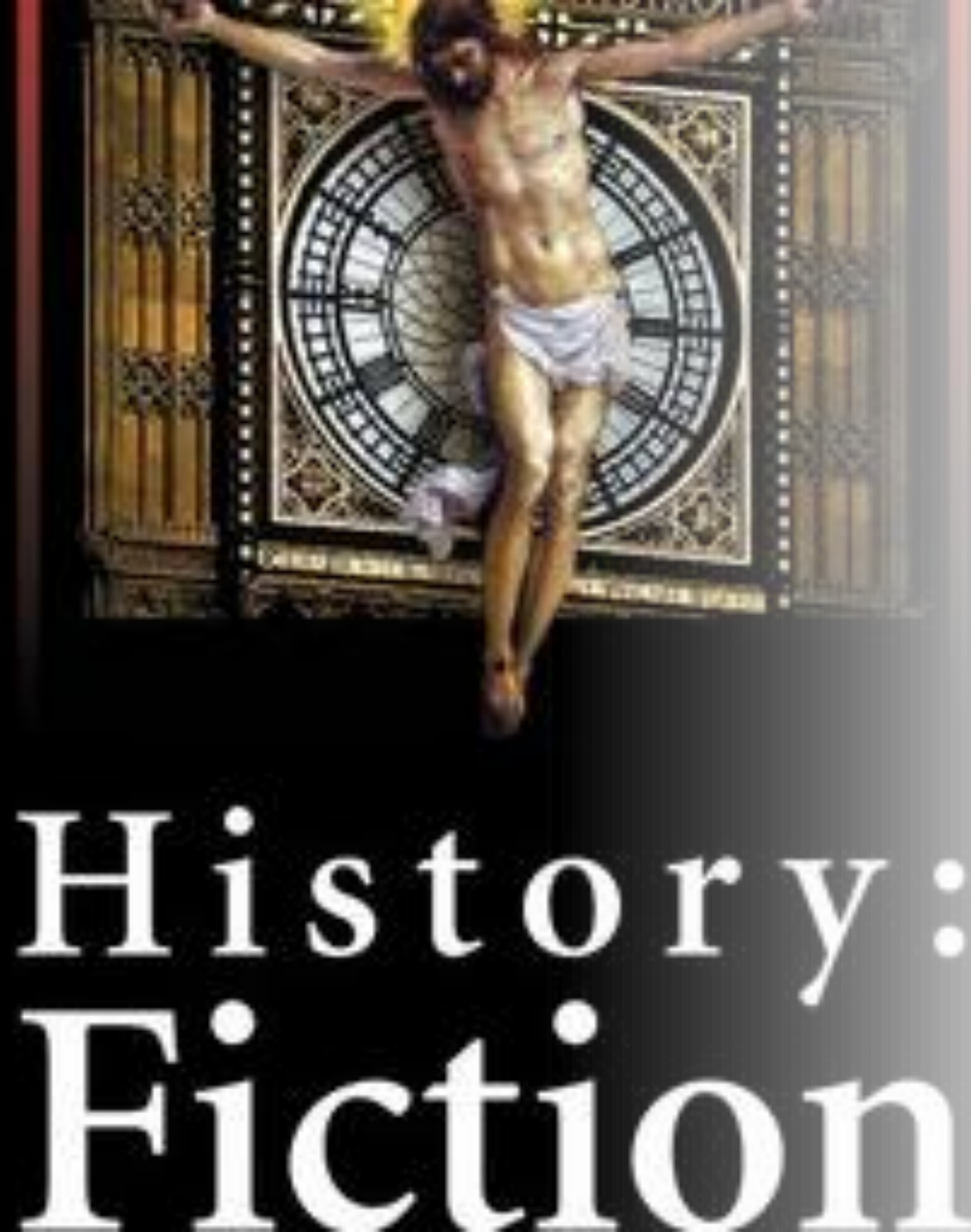
- Es coneix que morí atropellat per un tramvia el mes de juny de 1926, de forma accidental. Però les circumstàncies excepcionals de l'època, com la repressió a la catalanitat i el republicanisme durant la dictadura de Miguel Primo de Rivera, així com un clima continental tens i inestable marcat per l'alça del feixisme enmig de dues guerres mundials, que a Catalunya tingué una notable vinculació amb l'església catòlica, juntament amb certs elements singulars de l'accident, han alimentat diferents teories sobre un possible assassinat.

- **HIPÒTESI**

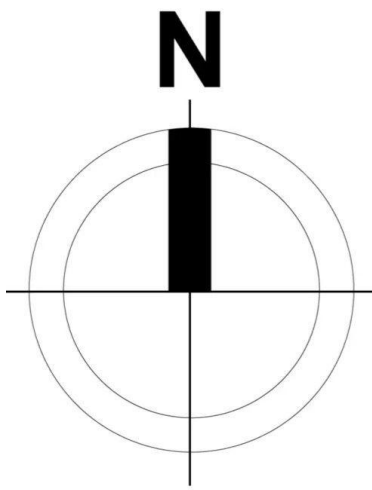
- Antoni Gaudí va deixar transcrit, a les seves obres, l'evidència d'una representació encriptada d'una història alternativa de la història del cristianisme, i per aquesta raó es va voler interrompre la Sagrada Família tal i com l'havia concebuda.
- Les evidències d'una carta astral de la façana del naixement de la Sagrada Família, així com les pistes deixades al Parc Güell i la geometria que vincula ambdues obres amb el pla de Barcelona i la Provença, més la presència del **rosari** emmarcant el zodíac de la carta astral, el seu accident i la seva mort, juntament amb les evidències d'una Nova Cronologia que li dona sentit, apunten a que la seva mort no va ser un accident, sinó un crim premeditat.

History: Fiction

- **NOVA CRONOLOGIA**

- La Nova Cronologia defensa que la història universal ha estat reescrita entre els segles XVI i XVIII, afegint mil anys ficticis i duplicant civilitzacions. L'Antiguitat seria una projecció simbòlica de la història medieval.
- Un gran imperi cristià en fractura (Romae–Bizanci–Rus Horda) crea la figura universal de Crist i un passat arquetípic per al llinatge d'Israel, com a instrument de cohesió política i religiosa.
- Segons la Nova Cronologia, la creació del Crist universal s'esdevé quan el poder europeu decideix “tancar” el llinatge de Constantinoble i reorganitzar la història en un nou relat religiós i imperial al segle XVI.

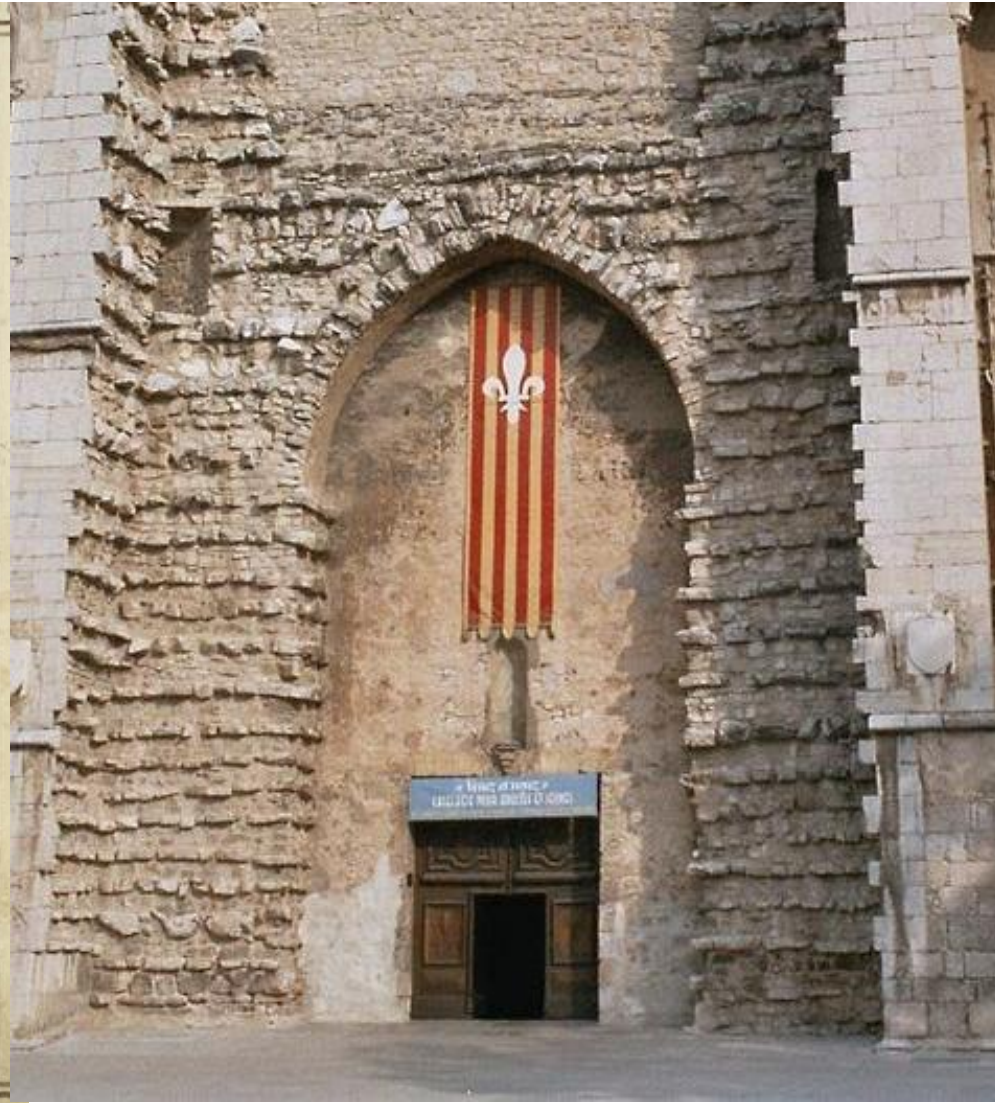

Provença

● Sant Maxim de la
Santa Bauma
Maria Magdalena

Delas Armas del Rey de
Aragon y de Su Principio,

Las Armas del Rey de napolis

NAPOLIS SEGVN

Provença

● **Sant Martí de Provençals**

● **Sagrada Família**

C/Provença

● **Santa Eulàlia de Provençana**

Av. Diagonal

Sortida del sol

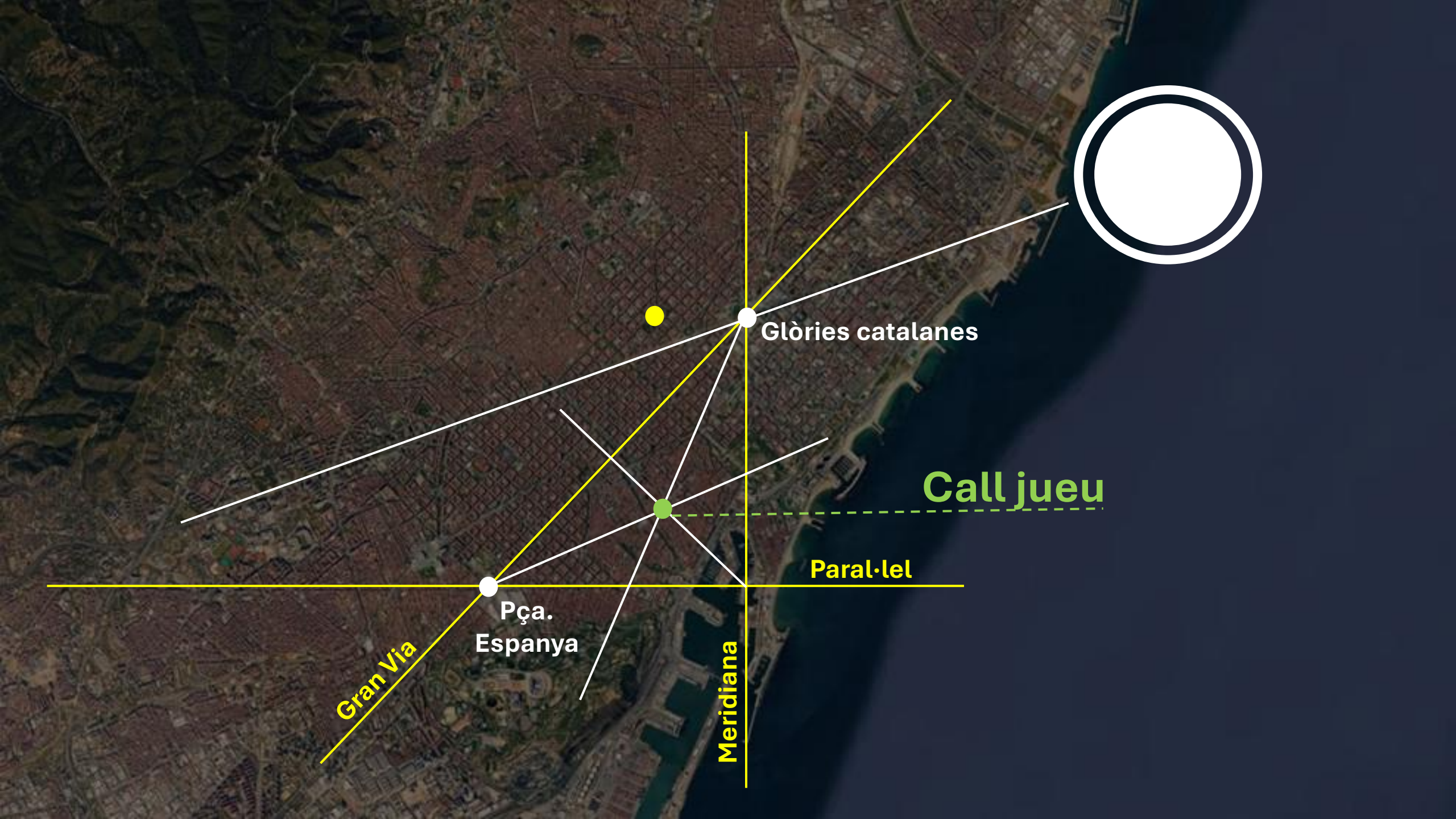
27 d'abril

Santa Montserrat

15 d'agost

Mare de Déu

... a 55 dies del
solstici d'estiu
(21 de juny)

Glòries catalanes

Call jueu

Paral·lel

Meridiana

Pça.
Espanya

Gran Via

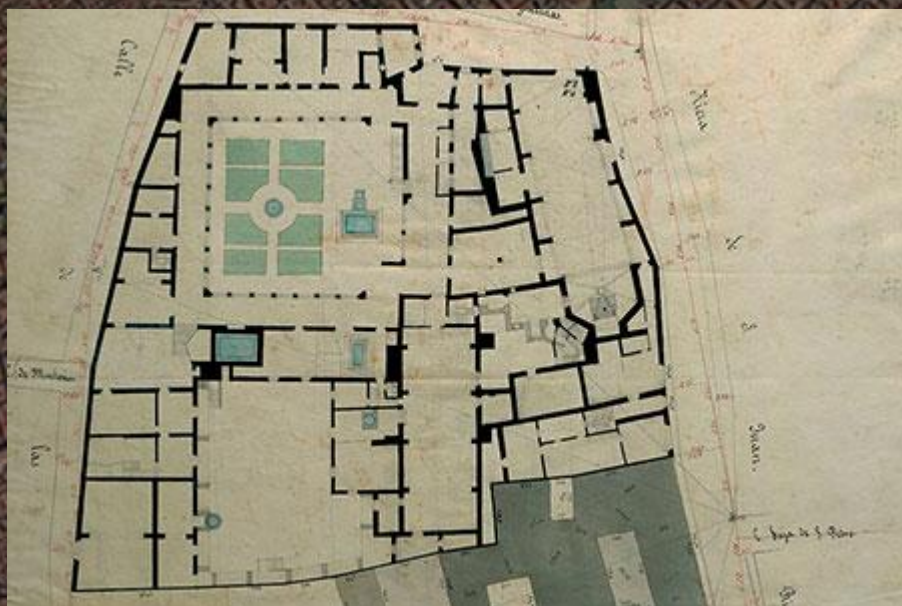

Provença

**Santa Creu
i Sant Pau**

Sagrada Família

Glòries

● **Monestir de Santa Maria Magdalena**
Monestir de les Egipcíaques

Santa Creu
i Sant Pau ●

Sagrada Família ● Símbol

Accident ●

● Monestir de Santa Maria Magdalena

Call jueu ●

Declaració tramvia
Guàrdia Civil
Evangelis, rosari i
data (*Octava Corporis Christi*)

Control catòlic
(*Soladitum pianum*)

Canvi de projecte
Fossa comuna
Pistolerisme –
Feixisme

LLIURE

Santa Creu ●
i Sant Pau

Sagrada Família ● **Símbol**

Accident ●

● **Monestir de Santa Maria Magdalena**

Call jueu ●

QUÈ ÉS EL SODALITIUM PIANUM

El *Sodalitium Pianum*: la primera xarxa d'espionatge catòlic (1909–1914)

- Creat per **Umberto Benigni** el 1909.
- Funció: **vigilar, identificar i denunciar modernistes** dins l'Església.
- Mètode: xarxa clandestina, fitxes personals, informes secrets, infiltració.
- Suport: **Pius X** i sectors integristes (Vives i Tutó, Merry del Val).

El *Sodalitium* és, en essència, **una policia doctrinal**.

LES TRES CONDEMNES DE 1907 A 1910

Defineix Les condemnes clau: **Decret *Lamentabili*** (1907) **Encíclica *Pascendi Dominici Gregis*** (1907) **Jurament antimodernista** (1910)

Idea central: Les tres condemnes —**Lamentabili**, **Pascendi** i el **Jurament antimodernista**— formen el **nucli doctrinal de l'antimodernisme catòlic**. Són tres peces complementàries:

- un **catàleg d'errors**,
- una **doctrina sistemàtica contra el modernisme**,
- un **mecanisme disciplinari** per garantir l'obediència.

LES TRES CONDEMNES DE 1907 A 1910

Decret *Lamentabili Sane Exitu* (1907)

Funció doctrinal

- Defineix **què no es pot dir** sobre la Bíblia, la revelació i la història de l'Església.
- Rebutja la **crítica històrica** aplicada a l'Escriptura.
- Condemna la idea que els dogmes **evolucionen** amb el temps.
- Afirmar que els evangelis tenen **veracitat històrica** i no només simbòlica.

Contingut essencial

Les proposicions condemnades inclouen afirmacions com:

- que els dogmes són “interpretacions de la consciència religiosa”,
- que Crist no va instituir l'Església,
- que els evangelis no són històrics,
- que els sagraments són creacions tardanes.

LLUITA SIMBÒLICA SEGLES XVIII-XX

Hi va haver confrontació hostil intensa entre el Vaticà i la Maçoneria —i també entre intel·lectuals catòlics i liberals— **als segles XVIII i XIX, i fins a 1928.**

Condemna papal continuada (1738–1884)

Des de **Clement XII** (*Butlla In eminenti*, **1738**) fins a **Leó XIII** (*Humanum genus*, **1884**), el Vaticà manté una condemna sistemàtica de la maçoneria. Això crea un clima de **hostilitat ideològica**.

El període crític: Pius IX i la qüestió romana (1846–1878)

Aquest és el moment de màxima tensió. Les fonts mostren:

- condemna de societats secretes que conspiraven contra els Estats Pontificis,
- acusacions de maçons implicats en moviments patriòtics italians,
- propaganda antimasonica i antijesuítica.

Polèmiques intel·lectuals (Jesuites vs. Maçons)

Hi ha una llarga tradició de pamflets, llibres i polèmiques entre jesuïtes i maçons (Findel, Pages, Pey i Ordeix, Usero Torrente).

LLUITA SIMBÒLICA SEGLES XVIII-XX

1900–1928: anticlericalisme, propaganda i mites conspiratius

Antimasoneria catòlica i política

A Espanya i Itàlia, entre 1900 i 1928, la maçoneria és acusada de:

- anticlericalisme,
- conspiració contra la religió,
- influència en moviments liberals i republicans.
- Aquestes acusacions formen part del **mite antisasònic**

Intel·lectuals catòlics antisasons

Figures com **Juan Tusquets**, **Matías Usero Torrente**, o sectors de *La Civiltà Cattolica* difonen propaganda antisasònica. Els seus textos parlen de:

- “crim de lesa pàtria”,
- conspiració contra l'Església,
- influència en revolucions.

ZONES DE CONFLICTE

Zones de conflicte irreconciliable

1) La revelació

- Modernistes: revelació **històrica**, progressiva.
- Maçoneria: revelació **universal**, simbòlica, no dogmàtica.

2) L'Església

- Modernistes: reformar-la.
- Maçoneria: superar-la.

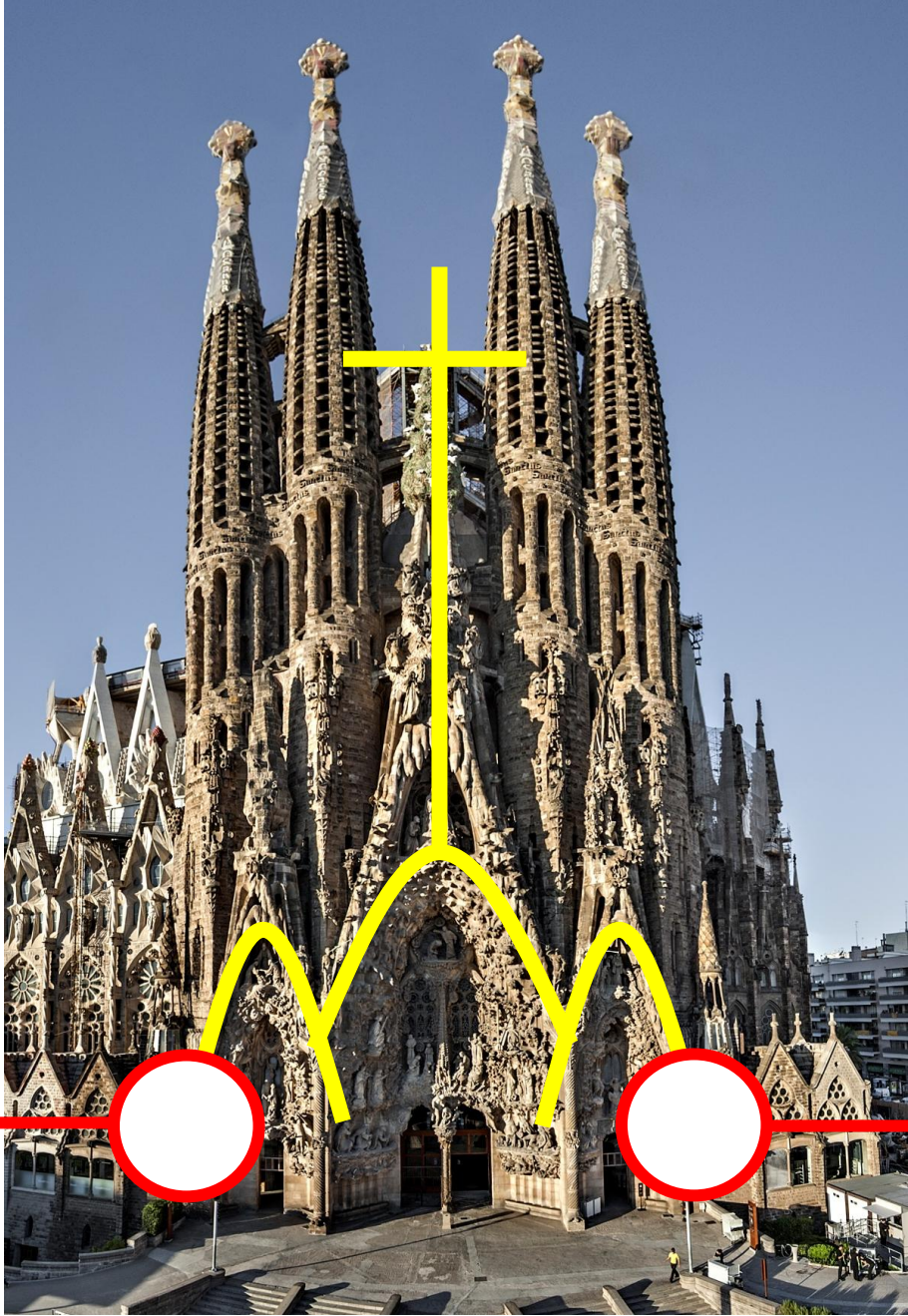
3) La veritat

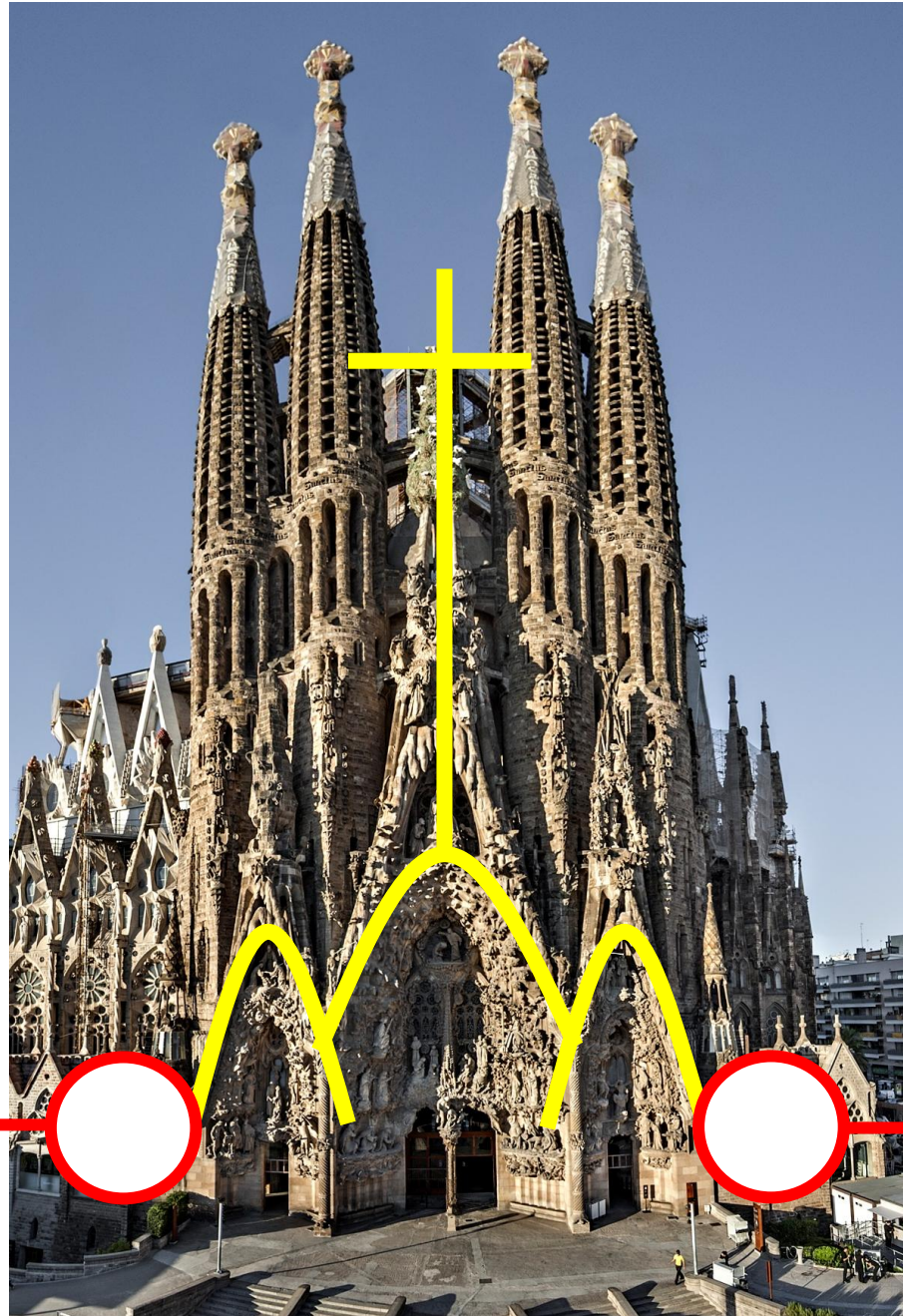
- Modernistes: veritat cristiana reinterpretada.
- Maçoneria: veritat plural, iniciàtica.

Lluna en Lleó

... “una dona vestida de sol, amb la lluna sota els peus i, al cap, una corona de dotze estrelles. Espera un nen” ...
(Ap. 12:1-2)

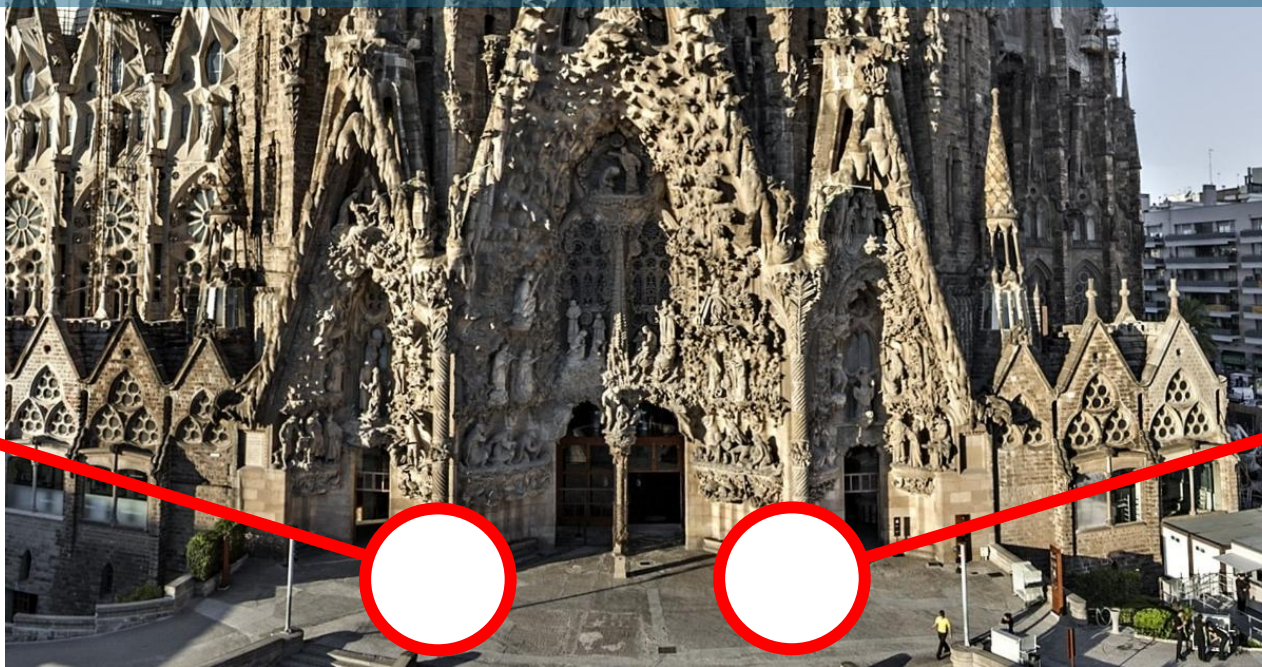

Lluna en Lleó

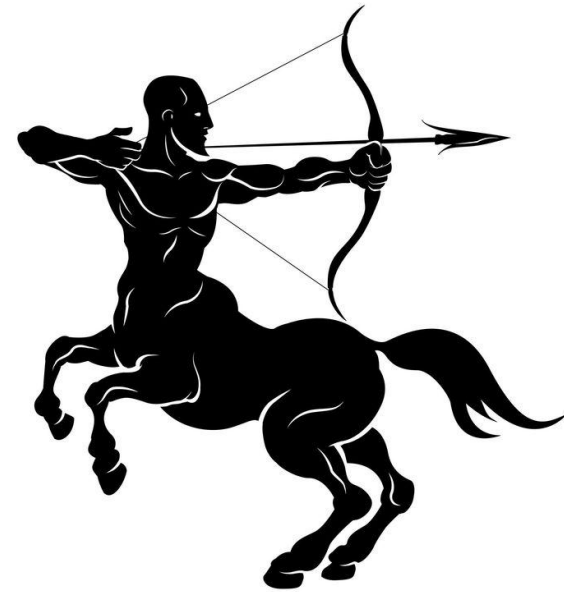

Saturn en Lleó

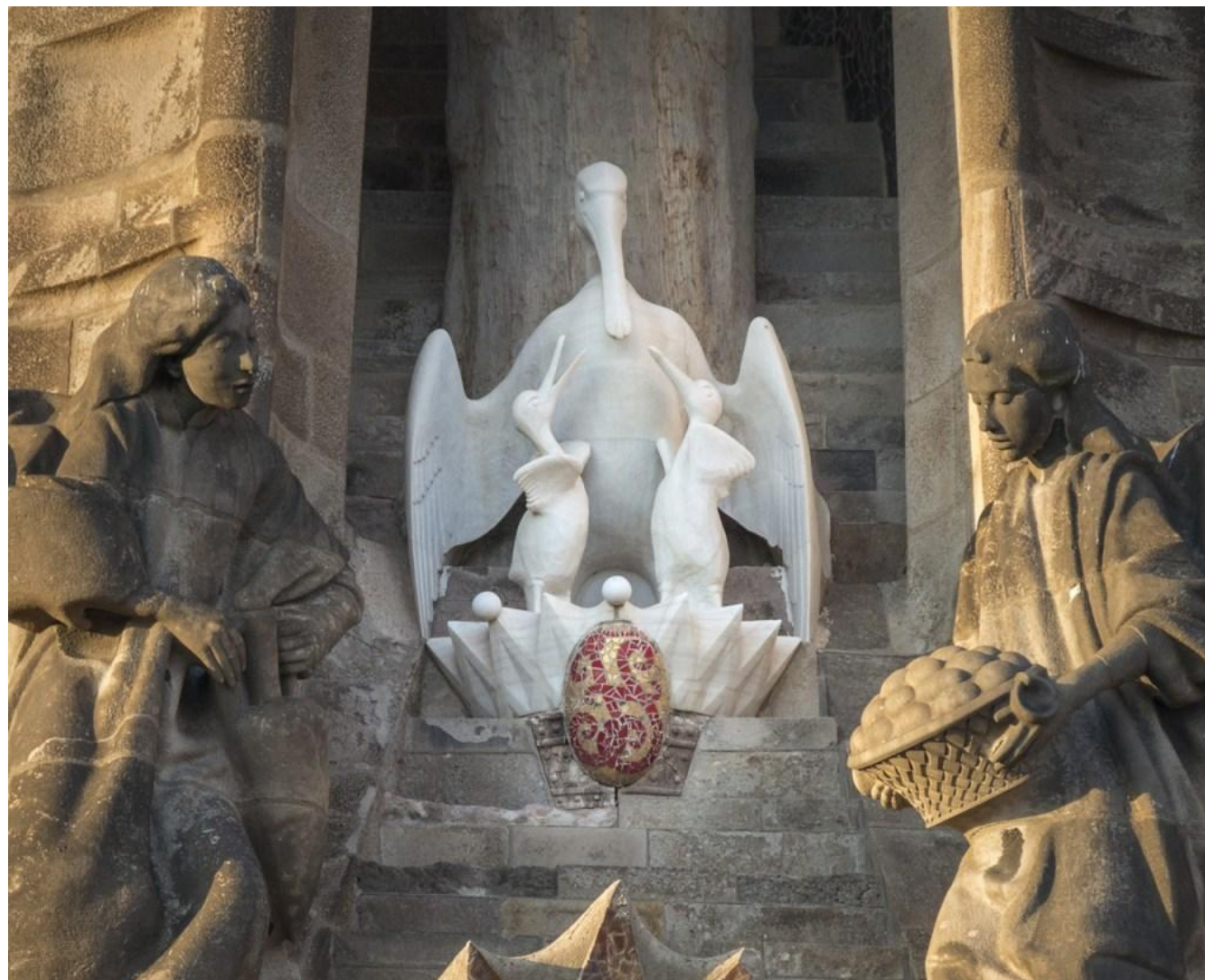
“La seva cara era com el sol i les seves cames com columnes de foc. Duia a la mà un llibret obert. Estrebà el seu peu dret al mar i l'esquerre, a la terra, i es posà a cridar amb veu forta com el rugit d'un lleó.” (Ap. 10:1-4)

Sagitari

Escorpí

Neptú

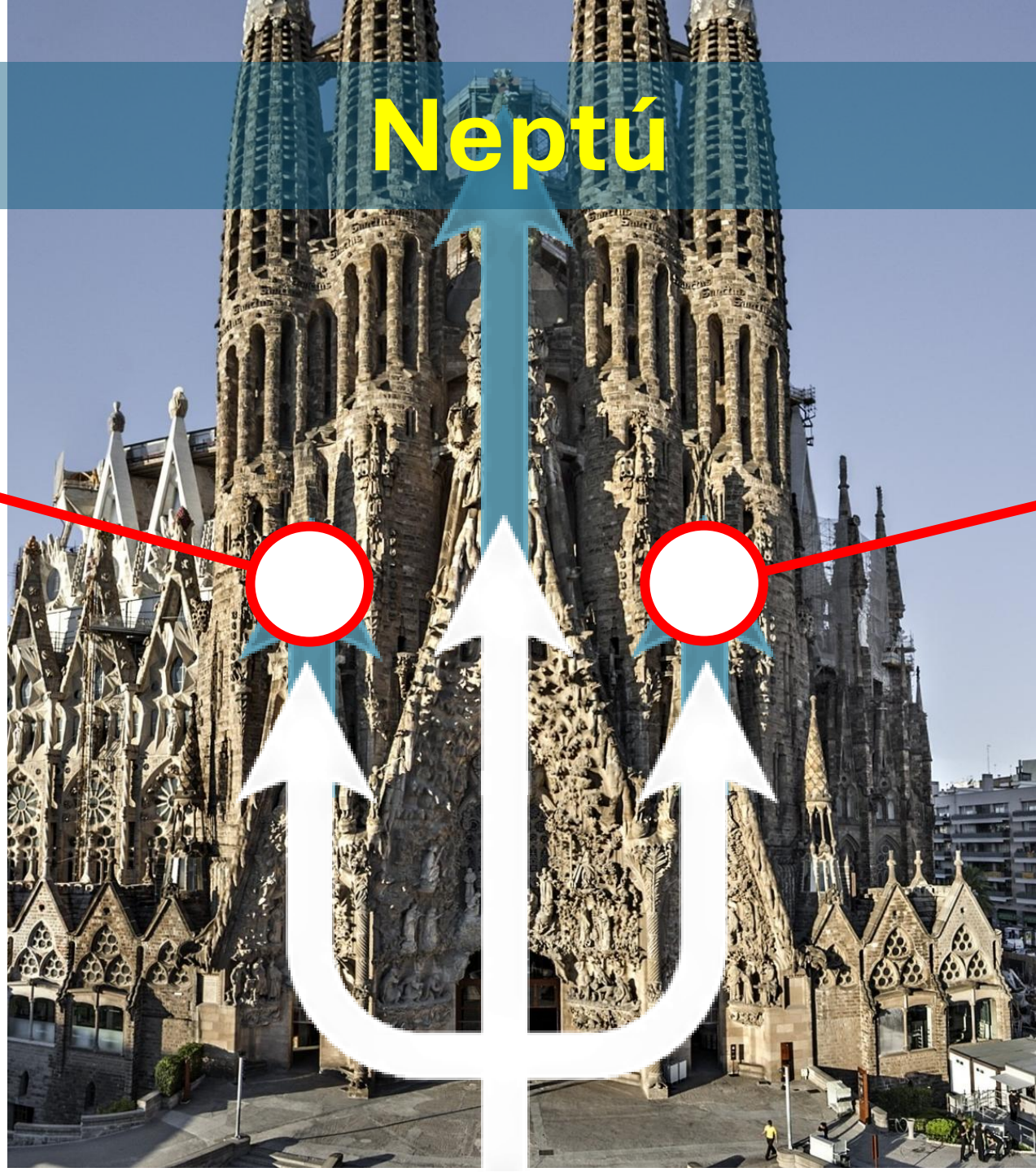

Neptú

Deucalió

Corícia

Mart
Júpiter
Neptú

Venus

Urà
Mercuri

Escorpí

Sagitari

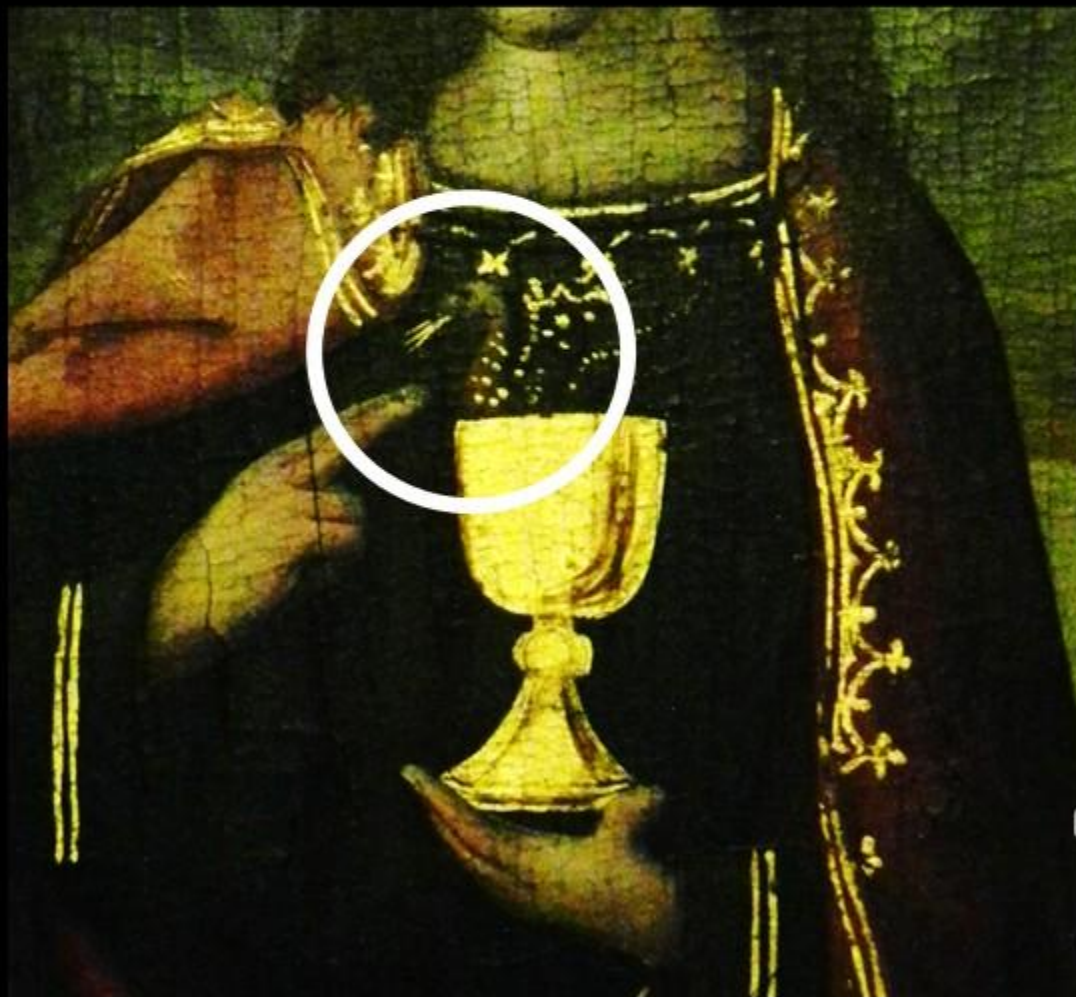
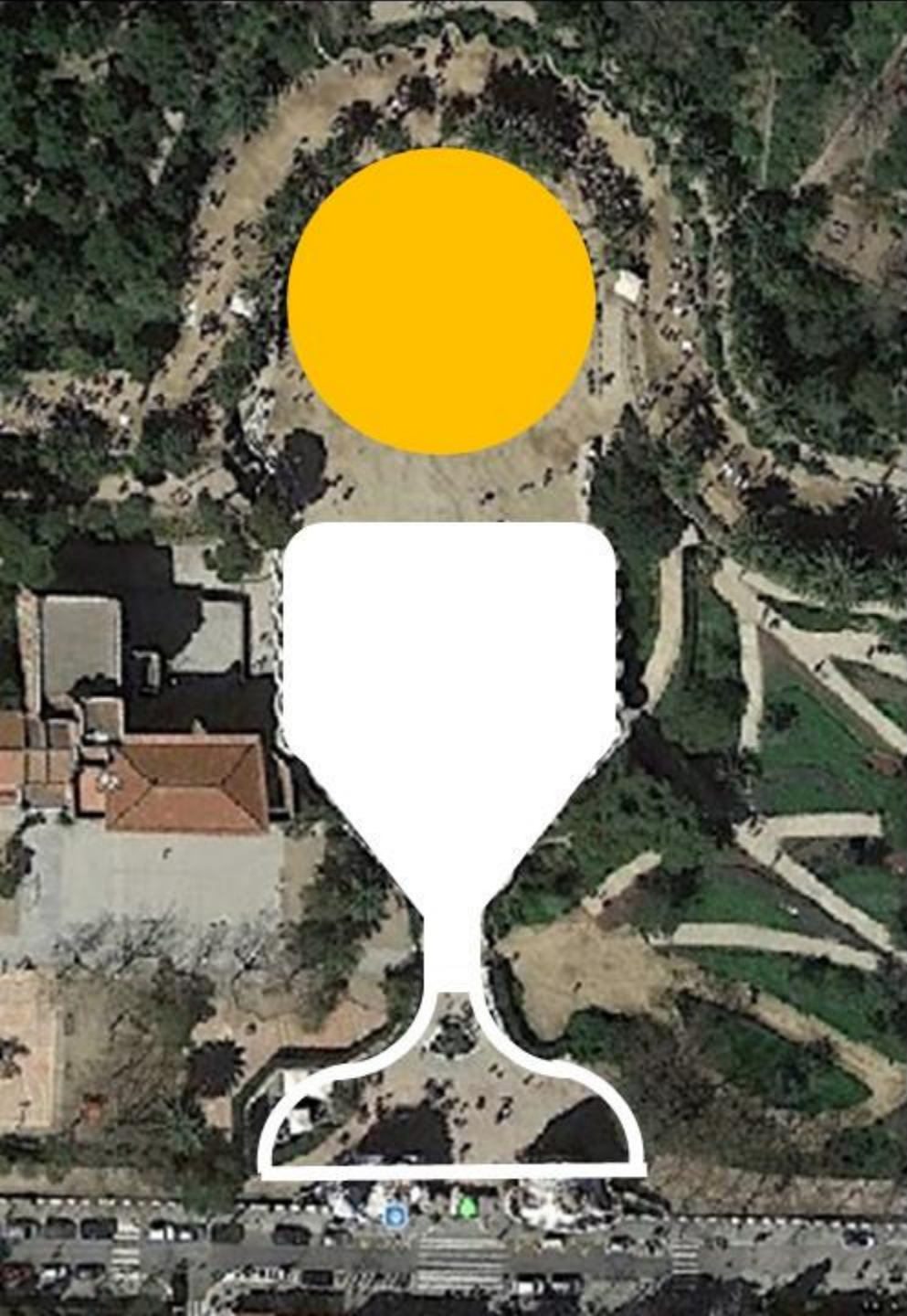
25 de desembre de 1152

L'Apocalipsi i el Parc Güell

L'Apocalipsi i el Parc Güell

© Andreu Marfull Pujadas, 2024

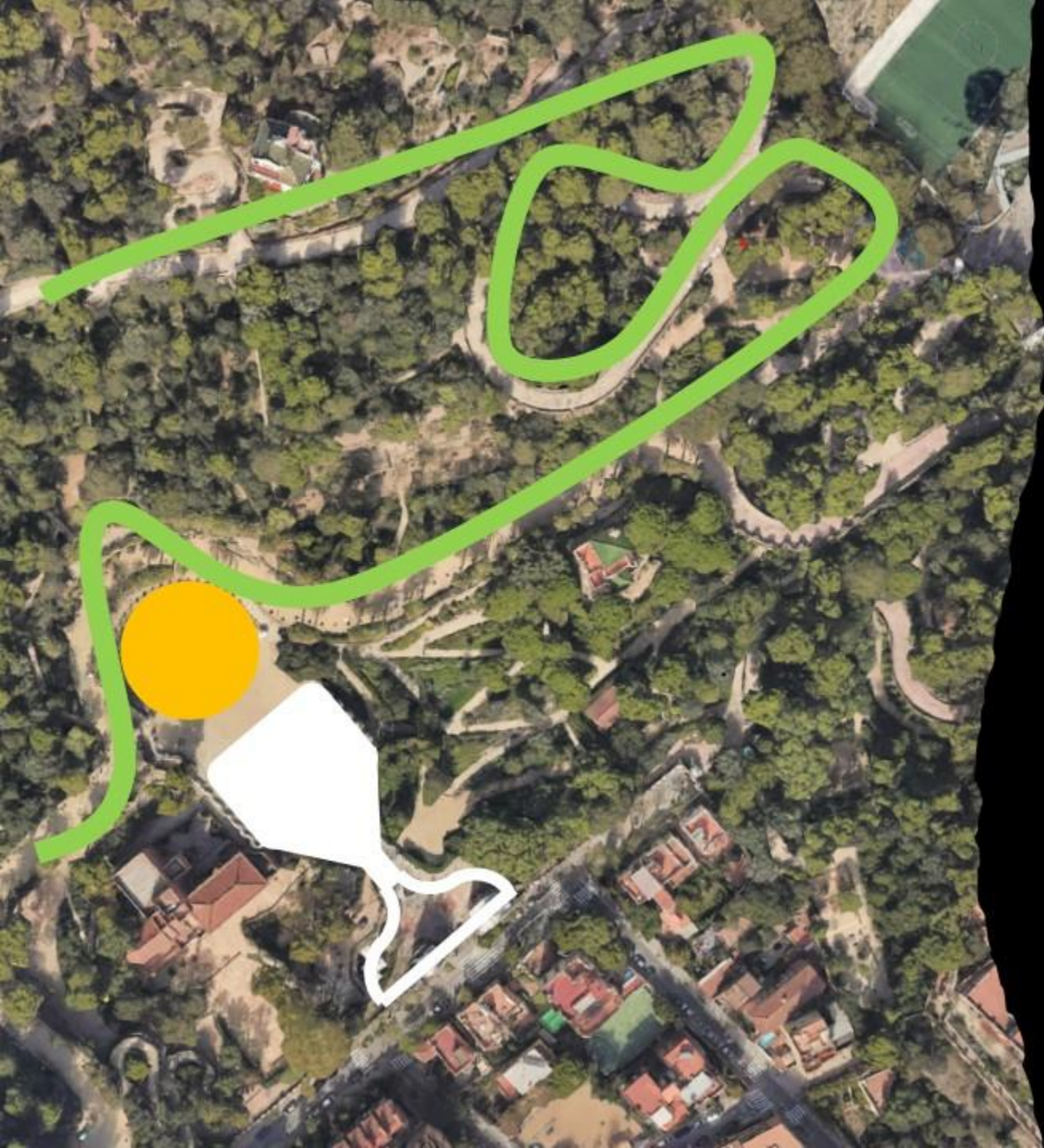

L'Apocalipsi al Parc Güell

La Iluita

La Iluita

La Iluita

La Iluita

La lluita

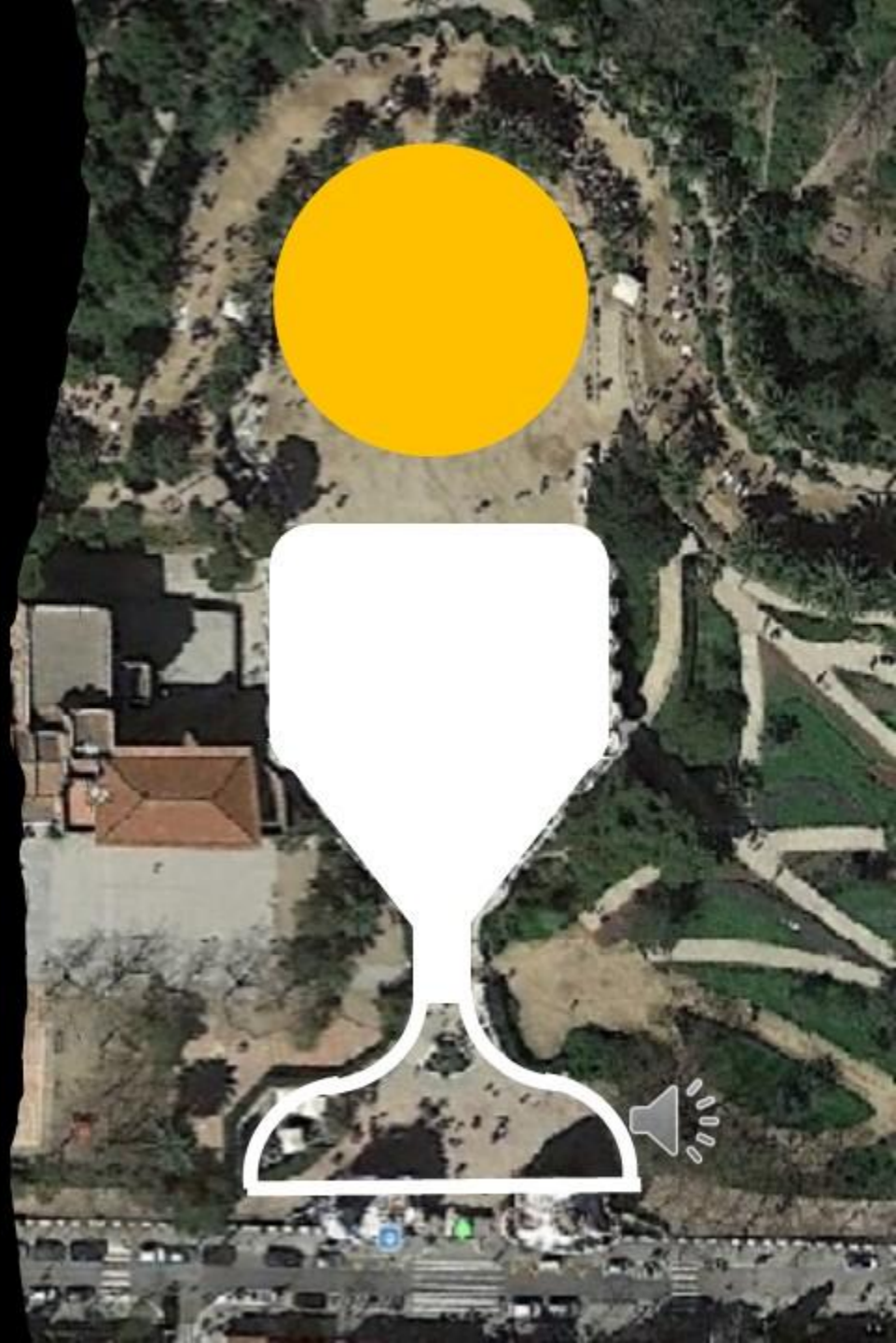
La lluita

La lluita

L'alliberament

L'alliberament de Catalunya

L'alliberament de Catalunya

L'alliberament de Catalunya

CRONOLOGIA ESSENCIAL DEL CONFLICTE

1846–1848: Pius IX, el papa liberal

En ser elegit, Pius IX és percebut com a reformista:

- concedeix **amnistia** a presos polítics,
- relaxa restriccions als jueus,
- introdueix mesures liberals.
- Aquest clima fa pensar que podria liderar una **Itàlia unificada**, però això canvia radicalment.

1848–1850: Revolucions i ruptura

- El papa **refusa declarar la guerra a Àustria**, cosa que el fa perdre el suport dels patriotes italians.
- El seu primer ministre, **Pellegrino Rossi**, és **assassinat** (15 novembre 1848).
- Pius IX fuig **disfressat** a **Gaeta** i excomunica els participants de la **República Romana**.

1850–1870: Conservadorisme i resistència

De retorn a Roma, Pius IX adopta una línia **fortament conservadora**:

- condemna el liberalisme i el laïcisme,
- publica el **Syllabus Errorum** (1864),
- convoca el **Concili Vaticà I** (1869–1870), que defineix la **infal·libilitat papal**.

CRONOLOGIA ESSENCIAL DEL CONFLICTE

1870: Caiguda de Roma

La retirada de les tropes franceses per la **guerra franco-prussiana** deixa Roma indefensa. El **Regne d'Itàlia** entra a la ciutat (20 setembre 1870) i la incorpora com a capital. Pius IX es reclou al Vaticà i rebutja reconèixer el nou estat de coses.

Conseqüències immediates

- El papa es considera **sense llibertat i sense sobirania**.
- El Regne d'Itàlia aprova la **Llei de Garanties** (1871), que Pius IX **refusa**.
- S'obre un període de **ruptura diplomàtica** que dura fins als **Pactes del Laterà (1929)**.

Pactes del Laterà (**1929**): el gran acord

Els pactes resolen la Qüestió Romana i estableixen:

- Independència del Vaticà
- Catolicisme com a religió oficial d'Itàlia
- Matrimoni religiós amb efectes civils
- Ensenyament religiós obligatori

Per Mussolini: legitimitat. Per Pius XI: estabilitat i protecció institucional.

CRONOLOGIA ESSENCIAL DEL CONFLICTE

Tensions creixents (**1929–1938**)

Tot i l'acord, la relació és **conflictiva** en molts punts:

Control de la joventut

El feixisme vol monopolitzar l'educació i la formació juvenil. L'Acció Catòlica esdevé un **camp de batalla**:
1931: Mussolini la dissol parcialment. Pius XI protesta amb l'encíclica **Non abbiamo bisogno**.

Totalitarisme vs. autonomia eclesial

El feixisme vol un estat total; l'Església defensa la seva **sobirania espiritual**. Conflictes constants sobre:

- escoles,
- sindicats,
- premsa,
- associacions.

Colonialisme i guerra d'Etiòpia (**1935–36**)

Pius XI condemna la guerra, però la diplomàcia vaticana evita un enfrontament obert.

LA DERIVA FEIXISTA DEL CATOLICISME

El **1923**, Benigni funda l'**Intesa Romana di Difesa Sociale**, una organització:

- anticomunista,
- antimasònica,
- antisemita,
- profascista.

Segons les fonts, aquesta organització va despertar l'**interès del govern feixista** per la seva capacitat d'informació i espionatge.

Benigni i **l'OVRA**: la **policia secreta feixista**

Organizzazione per la Vigilanza e la Repressione dell'Antifascismo

Benigni **va passar a col·laborar amb l'OVRA**, la policia secreta del règim, aportant **una de les xarxes d'espionatge més eficients** que tenia. L'OVRA és responsable de:

- **assassinats polítics,**
- **desaparicions,**
- **tortures,**
- **execucions extrajudicials,**
- **persecució de jueus, comunistes, socialistes i dissidents.**

LA DERIVA FEIXISTA DEL CATOLICISME

Primo de Rivera (**1923–1930**): morts per repressió política.

El règim va causar:

- morts en **repressió de vagues** (CNT, UGT),
- morts en **conflictes amb moviments obrers**,
- morts en **accions policials** contra anarquistes,
- execucions sumàries en zones rurals.

Segona República (**1931–1936**): l'integrisme es radicalitza

Guerra Civil i Franquisme (**1936–1975**): morts directament vinculades a l'integrisme

El nacionalcatolicisme franquista és responsable de:

- **execucions massives**,
- **afusellaments**,
- **assassinats extrajudicials**,
- **depuracions**,
- **morts en camps de concentració**,
- **repressió sistemàtica** de maçons, jueus, protestants, liberals, republicans i dissidents.

LA DERIVA FEIXISTA DEL CATOLICISME

El **catalanisme**, per a l'integrisme, era **una amenaça doble**:

- **política** (perquè qüestionava la unitat d'Espanya),
- **religiosa** (perquè molts integristes el veien com “liberal”, “maçó” o “modernista”).

Això el convertia en un **objectiu natural** del nacionalcatolicisme.

LA DERIVA FEIXISTA DEL CATOLICISME

Primo de Rivera (1923–1930): el catalanisme com a “perill antinacional”

Aquí comença l'atac sistemàtic.

Accions concretes del règim:

- Prohibició de l'ús oficial del **català**.
- Dissolució de la **Mancomunitat (1925)**.
- Repressió de l'**Assemblea de Parlamentaris**.
- Persecució de **publicacions catalanistes**.
- Vigilància de **entitats culturals** (Ateneu, Orfeó Català).
- Censura de **premsa catalanista**.
- Criminalització del catalanisme com a “separatisme”.

LA DERIVA FEIXISTA DEL CATOLICISME

Alfons XIII (1886–1931): implicació directa en la repressió del catalanisme

Alfons XIII **avalà i sostingué** la dictadura de **Miguel Primo de Rivera (1923–1930)**. Sense el rei, la dictadura no hauria existit.

Alfons XIII i el seu entorn polític:

- utilitzen el discurs **antimasó** per desacreditar el catalanisme,
- vinculen ERC i Acció Catalana amb la maçoneria,
- avalen informes policials que identifiquen catalanistes com a “maçons”,
- legitimen la propaganda antimasònica de la dreta catòlica.

La monarquia i el feixisme italià

Alfons XIII manté **excel·lents relacions amb Mussolini**:

- viatges oficials,
- simpatia personal,
- admiració per l'eficiència repressiva del feixisme,
- intercanvi d'informació policial.

Això crea un **pont ideològic** entre:

- feixisme italià,
- nacionalcatolicisme espanyol,
- integrisme catòlic.

LA PORTA DEL CRIM NO DOCUMENTAT

Cal distinguir entre:

- crims d'Estat documentats,
- crims d'organitzacions clandestines documentades,
- violència política sense autoria clara,
- i espais d'opacitat històrica.

Això ens porta a una resposta matisada: **no hi ha proves**, però **sí hi ha zones grises**.

ZONA GRISA ESPAYOLA

Organitzacions clandestines espanyoles

A Espanya hi havia:

- xarxes antimasòniques (Liga Antimasónica Española),
- cercles ultracatòlics amb estructura opaca,
- grups paramilitars de dreta (JAP, requetès radicals),
- contactes amb feixistes italians,
- intercanvi de fitxes i informes.

Aquestes xarxes:

- compartien ideologia amb Benigni,
- utilitzaven materials que circulaven també a Itàlia,
- tenien mètodes de vigilància similars,
- actuaven sovint **sense deixar rastre documental**.

Això vol dir que **podrien haver comès crims** que avui no podem atribuir amb certesa.

ZONA GRISA ESPAYOLA

Els “Sindicatos Libres” (Barcelona, **1919–1923**): la primera milícia de dreta moderna

- El grup paramilitar més important de la dècada.
- Crea el **1919** amb suport de la patronal catalana (Foment del Treball).
- Funcionaven com una **milícia armada** contra la CNT.
- Rebia protecció de sectors de la policia i del Govern Civil.
- Practicaven **pistolerisme**: assassinats selectius, emboscades, tiroteigs.

Resultat:

- Entre **1919 i 1923**, Barcelona viu **més de 300 assassinats polítics**.

La majoria de víctimes són **anarquistes, sindicalistes, obrers**.

Però també hi ha catalanistes i republicans entre les víctimes.

ZONA GRISA ESPAYOLA

“**La Mano Negra**” i altres grups de vigilància ultracatòlica

No és una organització formal, sinó un **ecosistema de grups de dreta radical**:

- cercles ultracatòlics,
- integristes,
- carlins radicals,
- grups de veterans de guerra,
- xarxes antimasòniques.

Actuaven com a **forces de xoc** en:

- agressions a mítings,
- intimidació de dirigents catalanistes,
- violència contra republicans i maçons.

No deixaven rastre documental, però són **perfectament identificables** en informes policials de l'època.

ZONA GRISA ESPAYOLA

Violència paramilitar durant Primo de Rivera (**1923–1930**)

La dictadura **no elimina** la violència paramilitar: la **absorbeix**.

Característiques:

- legalitza la repressió policial,
- tolera agressions de grups de dreta,
- reprimeix catalanistes, republicans i obrers,
- utilitza militars i policies com a **forces parapolicials**.

Accions:

- dissolució de la **Mancomunitat**,
- persecució de **ERC** i **Acció Catalana**,
- detencions arbitràries,
- tortures en comissaries,
- execucions extrajudicials en zones rurals.

No és una “OVRA espanyola”, però **funciona com una policia política informal**.

ZONA GRISA ESPAYOLA

Zones d'ombra: violència sense autoria clara

Hi ha:

- assassinats no resolts,
- desaparicions,
- agressions paramilitars,
- operacions de vigilància clandestina.

Molts d'aquests casos **no tenen autoria documentada**, però encaixen amb: patronals,

- cercles ultracatòlics,
- militars reaccionaris,
- grups de dreta radical.

És impossible atribuir-los a una “organització feixista a l'ombra”, però **sí a un ecosistema paramilitar de dreta.**

“LEY DE FUGAS 1920-1923”

La “Ley de Fugas” de Martínez Anido és una tècnica d’execució extrajudicial.

Entre 1920 i 1923 es converteix en la **columna vertebral de la repressió d’Estat a Barcelona**, aplicada contra sindicalistes, republicans i també catalanistes. És el **precedent directe de les pràctiques repressives del franquisme**.

Procediment:

- **Detenció** del sospitós (sovint sense ordre judicial).
- **Trasllat nocturn** per la policia o la Guàrdia Civil.
- **Simulació** que el detingut **ució** “intenta fugir”.
- **Execució** a trets.
- Informe oficial: “mort en intent de fuga”.

No era legal. No era excepcional. Era **sistemàtic**. Martínez Anido la converteix en **política operativa**.

Actors principals:

- **Martínez Anido** (Governador civil de Barcelona).
- **Miguel Arlegui**, cap superior de policia.
- **Guàrdia Civil**.
- **Policia de Vigilància**.
- **Sindicatos Libres** (milícia patronal ultracatòlica), com a suport parapolicial.

PISTOLERISME ANTICATALANISTA

Sindicatos Libres

Milícia patronal, ultracatòlica, anticomunista i **anticatalanista**. Assassinaven sindicalistes, però també **agredien catalanistes** i vigilaven entitats culturals.

Policia del Govern Civil (Martínez Anido)

- detencions arbitràries de catalanistes,
- tortures,
- vigilància de l'Ateneu,
- censura de premsa catalanista.

Cercles ultracatòlics i antimasònics

Militars reaccionaris

Especialment africanistes, hostils a:

- catalanisme,
- republicanisme,
- modernisme cultural.

PISTOLERISME ANTICATALANISTA

Agressions a mítings catalanistes

Acció Catalana, Joventut Nacionalista, sectors republicans catalanistes.

- Intimidació d'entitats culturals
- Ateneu Barcelonès
- Orfeó Català
- Ateneu Enciclopèdic Popular

Censura i confiscació de premsa

- *La Publicitat*
- *La Veu de Catalunya*
- *La Revista de Catalunya*

Persecució d'intel·lectuals catalanistes

- vigilància,
- detencions,
- fitxes policials.

Agressions i amenaces

Moltes no documentades formalment, però presents en informes policials i testimonis.

MAÇONERIA CATALANA 1874-1936

La maçoneria catalana entre 1874 i 1936 va ser un actor polític, cultural i social de primer ordre. El període combina **crisi, reorganització, expansió i persecució**, i Catalunya esdevé —com mostren les fonts— **el territori amb la implantació maçònica més sòlida de tota la península**.

Panorama general (1874)

Catalunya és el centre neuràlgic de la maçoneria espanyola durant la Restauració, la Dictadura de Primo de Rivera i la Segona República. Segons la recerca de Pere Sánchez Ferré, entre **1874 i 1936** hi ha més de **130** lògies actives i més de **4.000** maçons a Catalunya, amb influència decisiva en:

- el **lliurepensament**,
- el **republicanisme**,
- sectors de l'**anarquisme**,
- el **pacifisme**,
- les primeres formes de **feminisme**.

MAÇONERIA CATALANA 1874-1936

Gran Lògia Simbòlica Regional Catalana (GLSRC)

Fundada el **1886**, és la principal obediència catalana fins a la Guerra Civil.

- Base **republicana federal i lliurepensadora**.
- Defensa el **Ritual Francès o Modern**, considerat més democràtic i laic.
- Declara el **positivisme científic** com a filosofia oficial.
- Reivindica un **“Estat Català dins la Federació Ibèrica”**.
- Declara el **català com a llengua oficial** de l’obediència.

La GLSRC volia independència del “Simbolisme” (lògies de base) respecte del “Filosofisme” (graus superiors), per poder fer **política maçònica sense control de Madrid**.

Figures destacades

Entre els maçons catalans del període hi trobem noms centrals de la política i la cultura:

- **Anselmo Lorenzo** (anarquisme)
- **Odon de Buen** (científic, oceanògraf)
- **Lluís Companys** (President de la Generalitat)
- **Manuel Portela Valladares**
- **Josep Irla** (President de la Generalitat a l’exili)
- **R. Rodríguez Méndez, R. Vidiella, M. Domingo, F. Escofet**

A Barcelona, les lògies més actives inclouen **Concordia Barcino, Lealtad, Justicia nº9, Humanidad, Minerva, Rectitud, Libertad, Themis, Cosmos, Fénix**, etc.

MAÇONERIA CATALANA 1874-1936

Etaques històriques (**1896–1936**)

1) Crisi i reorganització (**1896–1903**)

Després de la crisi general de la maçoneria espanyola (1896), moltes lògies tanquen. A partir de **1903**, Catalunya inicia una lenta recuperació.

2) Primer terç del segle XX (**1902–1923**)

Durant el regnat d'Alfons XIII, Barcelona és el principal centre maçònic del país. Les lògies catalanes mantenen:

- activisme **laic**,
- defensa de l'**escola laica**,
- anticlericalisme polític,
- participació en moviments republicans i obrers.

3) Dictadura de Primo de Rivera (**1923–1930**)

La maçoneria és **perseguida**, però paradoxalment la GLSRC inicia un **creixement discret**. Molts maçons catalans participen en xarxes republicanes clandestines.

4) Segona República (**1931–1936**)

És el moment de **màxima expansió** del segle XX (tot i no igualar els nivells del XIX).

FORTALESA DE MAGDALA - 1868

13.000 soldats i 26.000 auxiliars procedents de l'Índia.

Les tropes britàniques van **confiscar milers de manuscrits, corones, creus, objectes litúrgics i tresors imperials.**

Emperador **Tewodros II** – Fill: **príncep Alemayehu** (1861–1879), enterrat al castell de **Windsor**.

Saqueig: Corona, manuscrits, tabots

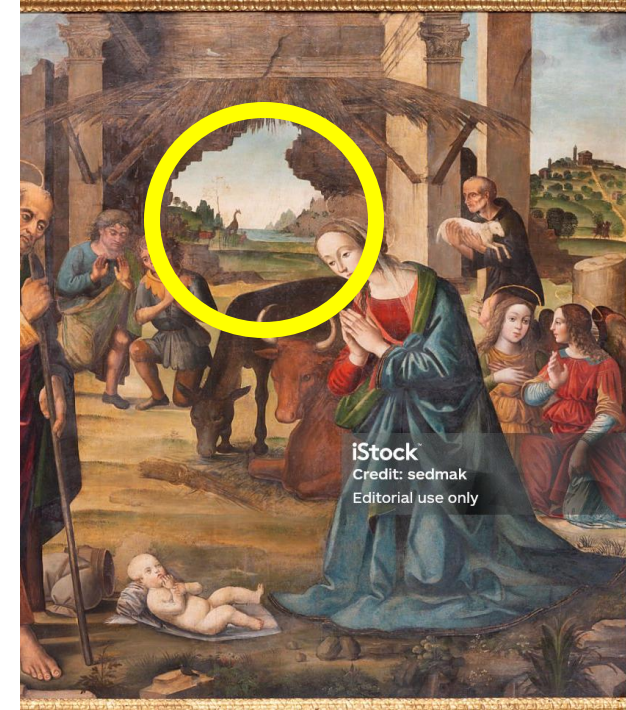

Detall de tres mapes medievals en què apareix el Preste Joan a les terres que actualment conformen Núbia i Etiòpia. En els dos de l'esquerra s'observa la triple creu que aleshores ostenta el Preste i, actualment, ho fa el Papa. A la dreta, el Preste amb la triple creu que també porta el Papa. Autors: esquerra, Mecia de Viladestes, 1413; mig, Angelino Dulceti, 1339; dreta, taller de Gabriel de Vallseca, 1440. Font: Pujades i Bataller, R. J. (2007). Les Cartes portolanes: la representació medieval d'una mar solcada. Barcelona: Institut Cartogràfic de Catalunya.

Masaccio

“L'emperador ressuscitat”

Iconografia
renaixentista que
n'és testimoni

Alda Palas (Pedralbes)

